

Partnerlandsfrokost, tirsdag 23. august 07:45

Bakgrunn:

Partnerlandskonseptet ble lansert i stortingsmeldingen *Felles ansvar for felles fremtid* (Meld. St. 24 (2016-2017)) og var en del av daværende regjeringens innsats for å konsentrere bistanden om færre land og tema. Stortingsmeldingen *Partnerland i utviklingspolitikken* Meld. St. 17 (2017-2018) (Meld. St. 17 (2017-2018)) følger opp konseptet og redegjør i detalj for kriterier og kategorier land og foreslår 16 partnerland fordelt på to kategorier; én for langsiktig samarbeid (Colombia, Etiopia, Ghana, Indonesia, Malawi, Mosambik, Myanmar, Nepal, Uganda, Tanzania), og én for sårbare stater (Afghanistan, Mali, Niger, Palestina, Somalia og Sør-Sudan). I etterkant er DR Kongo kommet til som det 17. partnerlandet. Den samlete innsatsen i disse landene er forankret i de flerårige landstrategiene (2021-2023). Strategiene er helhetlige i den forstand at de ikke kun legger rammene for *bistanden*, men også favner øvrig utenriks- og utviklingspolitisk dialog i partnerskapet.

Det generelle bildet er at konseptet følges opp og har bidratt til fokus og konsentrasjon. Partnerlandene prioriteres der det er naturlig, både i departementet og Norad/Norec, og nye innsatser vurderes opp mot målene i landstrategiene. Så er det landene der utviklingen de siste par årene har satt partnerlandskonseptet på prøve. Kjernen i konseptet er at partnerskapet skal være tuftet på et helhetlig og gjensidig samarbeid om utvikling i bred forstand. I partnerland som Myanmar, Afghanistan og Etiopia er det politiske grunnlaget for et slikt samarbeid ikke lenger til stede. For Indonesias del var KoS-samarbeidet en grunnleggende del av partnerskapet, med de utfordringene som oppstod da Indonesia terminerte intensjonsavtalen.

Formål:

Når vi nå står halvveis i strategiperioden; hva er erfaringene med partnerskapskonseptet og landstrategiene, og hvor går veien videre?

- 1) Har det merverdi å konsentrere innsatsen om et antall prioriterte land? Fungerer landstrategiene som et nyttig og disiplinerte verktøy for å konsentrere innsatsen?
- 2) Hvordan håndtere brå politiske skifter som endrer grunnlaget for samarbeidet?
- 3) Bør partnerlandskonseptet og landstrategiene videreføres etter 2023? Eventuelt med hvilke endringer?

Program:

Utviklingsministerens innledning (3 min).

- Regjeringens vektlegging av bilateral bistand
- Betydningen av god sammenheng mellom bistand og annen innsats på landnivå
- Hvordan fungerer partnerlandskonseptet og hva kan eventuelt forbedres.
- Hvordan sikre helhetlig innsats på landnivå inkludert innsats gjennom Norad og oppfølging av støtte gjennom det multilaterale systemet.

Innledende kommentarer (3 min):

Torunn Dramdal (Kathmandu): Betydningen av god sammenheng mellom bistand og annen innsats på landnivå.

Ingrid Mollestad (Accra): Partnerskapet som ramme for arbeidet med næringsfremme.

Stian Christensen (Addis Abeba): Politiske omveltninger og omlegging av samarbeidet.

Håkon Gram-Johannessen (Maputo): Partnerskapet som ramme for arbeidet innenfor naturressursforvaltning og energi.

Deltakere:

Utviklingsministeren

Ekspedisjonssjef Vebjørn Dysvik (Regionavdelingen)

Ekspedisjonssjef Aslak Brun (Avdeling for bærekraftig utvikling)

Ambassadør Linken Berryman (Juba)

Ambassadør Elin Østebø Johansen (Kampala)

Ambassadør Rut Krûger Giverin (Jakarta)

Ambassadør Ingrid Marie Mikkelsen (Lilongwe)

Ambassadør Torunn Viste (Al Ram)

Ambassadør Ingrid Mollestad (Accra)

Ambassadør Elisabeth Jacobsen (Dar es Salaam)

Ambassadør Torun Dramdal (Katmandu)

Ambassadør Rigmor Koti (Bamako)

Ambassadør Stian Christensen (Addis Abeba)

Ambassadør Nils Gunneng (Bogota)

Ambassadør Pål Kloumann Bekken (Kabul)

Ambassadør Gunnar Andreas Holm (Nairobi)

Ambassadør Paul Gulleik Larsen (Yangon)

Seksjon for utviklingspolitikk

Underdirektør Per Øivind Landemoen